

Зміст

<i>Розділ 1. Дні в Політеху</i>	7
<i>Розділ 2. Перехід в андеграунд</i>	37
<i>Розділ 3. Фрикаут-шмікаут</i>	65
<i>Розділ 4. Сума частин</i>	105
<i>Розділ 5. Зміна темпу</i>	137
<i>Розділ 6. Немає темної сторони</i>	161
<i>Розділ 7. Важка праця</i>	189
<i>Розділ 8. Кулька здіймається</i>	211
<i>Розділ 9. Поганий знак</i>	231
<i>Розділ 10. Перебої зв'язку</i>	257
<i>Розділ 11. Перезапуск... і відновлення</i>	275
<i>Розділ 12. Запізніле мудрішання</i>	307
<i>Розділ 13. Ностальгія</i>	333
<i>Післяслово</i>	366
<i>Подяки</i>	370
<i>Хронологія</i>	372
<i>Джерела ілюстрацій</i>	398
<i>Про авторів</i>	400

**ПЕРЕХІД
В АНДЕГ'РАУНД 2**

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Коли члени Pink Floyd Sound знову зібралися в Лондоні після літніх канікул 1966 року, Пітер Дженнер про нас не забув. Він прийшов до будинку ще раз і сказав: «Ми були б раді випустити вас на нашому лейблі». Роджер відповів, що нам не потрібен лейбл, але потрібен менеджер.

Наші бляклі фантазії про успіх зразу оживилися, а інакше б ці мрії розвіялися по завершенні літа. Ми були трохи здивовані наполегливістю Пітера, але хотіли хапатися за будь-яку можливість, і врешті узгодили, що він і його партнер Ендрю Кінг будуть нашими менеджерами. Ендрю пригадував, що якось під час розмови про менеджмент я сказав: «Ніхто не хоче нами займатися, тож можеш і ти за це взятися...». У їхній залученості ми бачили великий крок для нас, шанс отримати декілька речей, які є наріжними для того, щоб перейти від аматорського статусу до професійного: регулярну оплачувану роботу, певний рівень довіри й пристойне обладнання.

Пітер та Ендрю були знайомі зі школи у Вестмінстері. В обох батьки були вікаріями, і перед останнім роком школи сім'я Ендрю мала переїхати з Лондона, й вони вирішили знайти для сина гарну християнську родину, з якою він проживе під час навчання. Так Ендрю опинився у Дженнерів у Саутоллі при вікаріаті Святого Георга. Пітер був на рік молодшим за Ендрю, тож вони не надто спілкувалися в школі, але проживання в одному будинку призвело до формування спільних інтересів. На жаль, не пам'ятаю, щоб той нечесливий союз, що постав у результаті їхньої дружби, надавав нашій групі якийсь духовний орієнтир. Але Ендрю зазначав, що душпастирство корисне для менеджменту в музичній

індустрії: «У вікаріаті ти маєш завжди бути наготові справлятися з будь-чим і будь-ким, хто зайде у двері».

Після своїх іспитів в Оксфорді й Кембриджі й перед початком нового курсу восени Ендрю та Пітер поїхали до Штатів, через ще одні клерикальні зв'язки (цього разу єпископальні), і шість місяців працювали на заводі з виробництва віскі імпортера з Пекіну в Іллінойсі, — це місце дозволяло їм бувати в Чикаго у вихідні і всотувати розмаїту суміш електрик-блюзу, джазу й госпелу.

Вони підтримували зв'язок під час навчання в університетах: Пітер у Кембриджі й Ендрю в Оксфорді. Вирішивши стати нашим менеджером, Пітер звернувся до старого друга Ендрю по допомогу і, що важливіше, по гроші. Ендрю працював у компанії, де застосовували наукові принципи до навчання: студенти мали перед собою питання з варіантами відповідей і для вибору варіанта мали натискати важелі спеціальної машини. Ендрю написав для цієї машини програму з термодинаміки (у якій розбирався дуже поверхово), й після цього його перебрала до себе авіакомпанія ВЕА, щоб він допоміг мотивувати їхній персонал. Кожна з компаній думала, що Ендрю працює в офісі іншої з них, а він, вірогідніше, лежав у своєму ліжку або займався оригамі з папером Rizla... Ні у персоналу авіакомпанії, ні у самого Ендрю зовсім не виходило набратися мотивації, і дзвінок від Пітера здавався набагато привабливішою пропозицією.

Пітер так описав свої спогади: «Ми були гарними друзями й разом ходили слухати багато різної музики. Ми подумали: “Чому б не зайнятися цим гуртом, може бути цікаво”. Ендрю кинув роботу й не працював, я думав, що це стане непоганим хобі».

Разом вони заснували компанію Blackhill Enterprises, назвавши її на честь ферми Ендрю — Блекгілл у Брекон-Біконз, — купленої за успадковані гроші. Решта його спадку рівнозначно поділилися між фривольним життям і деяким обладнанням для Pink Floyd Sound, якого ми так потребували.

Раніше у тих нечастих випадках, коли нам платили за виступ, усі гроші ми витрачали на вдосконалення свого набору інструментів: Роджер підібрав собі бас-гітару Rickenbacker, а я замінив свою зібрану з різних частин барабанну установку на комплект Premier. Після того, як ми розійшлися з Крісом Деннісом і його акустичною системою, ми її або в когось позичали, або задовольнялися тією технікою, яка була на місці події. Зазвичай ми отримували таку якість звуку, яка навіть залізничному диктору видалася б нечіткою. Компанія Blackhill миттєво виправила ситуацію, звозивши нас на Чарінг-Крос-Роуд і придбавши для нас акустичну систему Selmer, а також нову бас-гітару й гітарні підсилювачі.

Спочатку Пітер планував і надалі займатися DNA паралельно з нашим наставництвом і менеджментом, поки Ендрю зосереджений на нас, але коли стало зрозуміло, що лейбл не стає фінансово вигідним, Пітер цілком сфокусувався на Pink Floyd. Із них двох саме Пітер був кмітливцем — і дипломатом, — який умів домовлятися. Він сам себе називає «високоткласним пустодзвоном» (і додає, що досі таким і є), до того ж у нього був додатковий бонус — зв'язки з андеґраундною сценою. Ендрю був більш розслаблений, із ним було весело, але через тяжіння до розваг подекуди був неблагонадійним. Однак він спростовує міф про те, що нібито весь наш капітал на один скандинавський тур безслідно зник після особливо веселої ночі. Він каже, що насправді він витягував якийсь дріб'язок із кишені й загубив декілька крон. Йому не пощастило, що пильне око Роджера зафіксувало цей момент.

Крім перебування в Іллінойсі, коли у них була можливість споглядати за чиказькою музичною сценою в дії, обоє не мали майже жодного досвіду в музичному бізнесі. Але в наших, іще менш досвідчених, очах здавалося, що в них є достатньо зв'язків, щоб знаходити більше роботи, на кращих умовах, вести домовленості з лейблами. Шукати і домовлятися про можливий контракт запису самостійно було б безумством: засліплені маревом синглу, що потрапляє на першу

сходинку хіт-парадів, ми погодилися б на найгірші умови з першою-ліпшою компанією. Пітер і Ендрю принаймні якусь мить ввічливо повагалися б.

Окрім обіцянки отримувати більше роботи й придбання нового обладнання, команда Дженнера й Кінга відкрила нам доступ до андеґраундного руху, який зароджувався в Лондоні, завдяки зв'язкам Пітера з Лондонською вільною школою — альтернативним закладом освіти. У 1966-му в Англії відбувалися неймовірні зміни: Лейбористський уряд Гарольда Вілсона вносив безліч змін до законів, що стосувалися непристойності, розлучень, абортів і гомосексуальності. Почали випускати контрацептиви. Жіноча емансипація почала виходити за межі теоретизування, і жінки на кшталт Жермени Ґрір і Керолайн Кун (засновниця Release — першої у світі телефонної лінії для консультації щодо наркотичних речовин і пов'язаних із ними законів) мали змогу вести рівнозначну з чоловіками діяльність.

Крім того, це були часи культурних змін. The Beatles запустили феномен, коли англійські групи раптово стали домінувати на міжнародній музичній сцені. Завдяки The Beatles американський музичний ринок почав залучати англійські гурти. Це була початкова версія «Крутої Британії» Тоні Блера. Цей феномен супроводжувався розквітом англійської моди, інновацій у ритейлі, популярністю англійських моделей і фотографів, відомими ставали Мері Квант і Оззі Кларк, Карнабі-стріт і Віба, Твіггі, Джін Шрімптон, Девід Бейлі й Теренс Донован. Навіть англійський футбол переживав підйом після перемоги на Кубку світу в 1966 році.

Паралельно до комерційного буяння вибухову активність проявляла сфера освіти. Найбільшу роль відіграли художні заклади освіти, які випускали не тільки прекрасних дизайнерів і фотографів, а й ціле покоління талановитих рок-музикантів, серед яких Рей Девіс, Кіт Річардз, Джон Леннон і Піт Таунсенд. Збільшувалася кількість грантів на навчання, що робило підвищення кваліфікації не тільки розумним

кар'єрним рішенням, а й чудовим способом відтягнути той проклятий день, коли треба виходити у світ і заробляти собі на життя. Було відносно багато вакансій і можна було без проблем отримати довготривалу посаду, тому в студентів був широкий вибір: вони, зокрема, могли регулярно кидати навчання і до нього повертатися. У голові не вкладається, що нас тоді справді бентежило те, що ми не знатимемо, що робити з усім вільним часом, коли роботи із «Завтрашнього світу» виконуватимуть за нас усю роботу.

Єдиний справжній недолік усіх цих змін проявиться лише через тринадцять років. У цьому дивному новому, сконцентрованому на середньому класі, альтернативному світі не віддавалося належної уваги масовій політиці. Коли хтось почав це помічати, було вже запізно. Ті, хто стояли осторонь усіх веселощів шістдесятих, відплатили у 1980-х, узявши контроль над країною та руйнуючи систему охорони здоров'я, освіти, бібліотеки й будь-які інші культурні інституції, до яких могли добратися.

У 1965 році серед визначних подій, що розворушували своєрідний рух інтелектуального андеґраунду, були червневі поетичні читання в Альберт-Голі — там виступали Аллен Ґінзберг, Лоренс Ферлінґетті й Ґреґорі Корсо. Організатори очікували максимум декілька сотень відвідувачів, а прийшло сім із половиною тисяч людей. Цей інтелектуальний андеґраунд, що переживав часи свого підйому, почав збиратися біля книгарні Indica. Гроші на книгарню виділив брат Джейн Ашер Пітер — давній шкільний товариш Пітера Дженнера й Ендрю Кінґа. Серед засновників Indica також були письменник і журналіст Беррі Майлз і Джон Данбер — товариш Ріка, який пізніше одружиться з Маріанною Фейтфул. Спочатку в книгарні на Мейсонз-Ярд за Сент-Джеймсом розміщувалася також артгалерея, а потім вона переїхала на Саутемптон-Роу. Це було місце, де можна було просувати ідеї та експериментальну літературу через запозичення творів американських поетів, де було чітко встановлено точки перетину